

GUERRA AL PROCÈS

Un dia, tot parlant amb uns amics, algú va dir: "Doncs mira, a mi m’agradaria ser independent d’Espanya". Anys després, el 48% dels catalans se senten independentistes i a un altre 30% li sembla bé que els ciutadans puguin decidir lliurement el seu futur.

En saber-ho, Espanya va declarar la guerra a Catalunya.

Es va fer una reunió política urgent a Madrid per determinar l’estratègia. Amb la majoria absoluta decideixen utilitzar la força.

El contingut de la reunió va ser més o menys així:

"I l’exèrcit?", es van preguntar.

"No, de moment l’exèrcit a la reserva", van dir. "En tenim prou en que facin por. Penseu en Europa. Què dirien si traguéssim els tancs al carrer? La puta Europa!"

"Policia?", es van repreguntar. "OK. Això sí. Tota la policia als carrers... als carrers de Catalunya, és clar".

"Quines són les ordres?" La resposta va ser fàcil: respondre amb contundència a qualsevol provocació i si no hi ha provocacions en les inventem.

"N’hi ha prou?"

"No, cal reforçar-ho. Utilitzem la premsa."

"La premsa... quina?"

"La nostra, tota. Televisió, ràdio, diaris... Destapar merda catalana, inventar merda catalana, colgar-los en merda catalana. Que tot Espanya pugui ensumar la pudor que ve de Catalunya."

"I això és legal?"

En aquest moment va arribar la tensió a la reunió de govern. Silenci.

"Serà il·legal si ho diuen els jutges", afirma el ministre de Justícia. "Jo me’n encarrego que diguin el que volem que diguin."

"Ja tenim estratègia!"

"Quan comencem l'operació?"

"Ara", diu el president agafant el telèfon. "¡¡¡Me pongan con el General!!!", exclama.

Des d’aleshores... Registres, detencions, històries inventades, dispositiu policial per interceptar urnes i paperetes que acaba en estrepitós fracàs, guàrdies en dejú en un vaixell de riure... Hòsties, moltes hòsties l’1-O. El ridícul davant d’Europa intentant fer passar la policia espanyola com a víctima. Exilis, detenció de mig govern català, alguns jutges convertits en els nous 007 de la democràcia i una conclusió clara: Els independentistes catalans han provocat un cop d’estat.

Els catalans són dolents i perillosos. I com deia aquell: cada cinquanta anys caldria bombardejar-los pel bé de la democràcia espanyola.

Tot això passa en un tros de terra penjada d’Europa i a tocar d’Àfrica... on el Poder assegura que hi ha llibertat democràtica.

UN PODER MALALT

Darrera l’actuació del poder central espanyol durant l’anomenat "Procés català", hi ha molta patologia: odi, revenja, hipocresia, cinisme, frau... Per què?

No és un problema d’interpretacions diferents, no respon a un enfrontament ideològic. No és, ni tan sols, el rebuig instintiu que provoca l’enemic. Quan s’actua de la manera com ho ha fet el poder espanyol, vol dir que el govern espanyol està malalt. Un govern tan petit que utilitza l’autoritat indiscriminada per no sentir vergonya d’ell mateix.

El poder apropa al Déu funest i malvat de la Bíblia. El poder et faculta per convertir les teves idees i els teus sentiments (per demencials que siguin) en lleis i per castigar a aquells que no les segueixen.

La demanda d’independència a Catalunya ha significat per a Madrid obrir la caixa dels trons. La caixa ha explotat i d’ella han sortit tots aquells egos turmentats, mesquins, còmicament arrogants dels que en manen. Han brollat com lava descontrolada. Tenen unes personalitats que necessiten fer cendres de l’altre per sentir-se alguna cosa. Per desgràcia aquestes personalitats són les que ocupen el poder. S’aconseguirà alguna vegada, en aquests país, que polítics amb veritable esperit de servei, ocupin el poder? Durant quant temps el poble serà tan neci com per seguir votant a personalitats malaltes?

